

Sygn. akt I CSK 433/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa J. K. F.

przeciwko S. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
oddala wniosek adwokata M.B. o przyznanie
wynagrodzenia za udzieloną pozwanemu z urzędu pomoc
prawną w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na oczywistej zasadności skargi, która - w jego ocenie - wynika z kilkunastu zgłoszonych podstaw kasacyjnych. Poza tym wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Stanowiska skarżącego nie sposób jednak podzielić. Analiza podstaw kasacyjnych rozpoznawanej skargi kasacyjnej nie uzasadnia stwierdzenia, że można w jej przypadku mówić o oczywistej zasadności. Wszystkie podniesione w niej zarzuty dotyczą naruszenia prawa procesowego, przy czym w zdecydowanej większości chodzi w istocie rzeczy o niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym zarzuty naruszenia swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Zarzuty te nie mogą być przedmiotem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym (art. 398² § 3 k.p.c.).

Przedstawione zagadnienie prawne ma zaś charakter czysto teoretyczny. Dotyczy ono kwestii prawa materialnego w związku z czym nie koresponduje z podstawami kasacyjnymi, które zostały sformułowane wyłącznie w oparciu o naruszenie przepisów procesowych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego ustanowionego przez sąd o przyznanie kosztów wynagrodzenia za sporządzenie skargi kasacyjnej w związku z brakiem złożenia oświadczenia o tym, że wspomniane koszty nie zostały zapłacone w całości lub części (§ 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

